

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 101/02

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. októbra 2002 predbežne prerokoval sťažnosť M. G., bytom Z. M., ktorou namietal porušenie základného práva na prácu zaručeného ustanovením čl. 35 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania a diskriminácii v zamestnaní zaručeného ustanovením čl. 36 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na bezplatné vzdelanie zaručeného ustanovením čl. 42 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím – personálnym rozkazom riaditeľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave č. 453 z 27. decembra 2000 a rozsudkom Okresného súdu v Nitre č. k. 7 C 209/01-18 z 19. novembra 2001, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. G. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. augusta 2002 doručená sťažnosť M. G., bytom Z. M. (ďalej len „sťažovateľ“), doplnená podaním doručeným ústavnému súdu 18. septembra 2002, ktorou namietal porušenie základného práva na prácu zaručeného ustanovením čl. 35 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej

len „ústava“), základného práva na ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania a diskriminácii v zamestnaní zaručeného ustanovením čl. 36 písm. b) ústavy a základného práva na bezplatné vzdelanie zaručeného ustanovením čl. 42 ods. 2 ústavy rozhodnutím – personálnym rozkazom riaditeľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave č. 453 z 27. decembra 2000 a rozsudkom Okresného súdu v Nitre (ďalej len „okresný súd“) č. k. 7 C 209/01-18 z 19. novembra 2001.

Z doplnujúceho podania sťažovateľa z 12. septembra 2002 a jeho príloh ústavný súd zistil, že napadnutý rozsudok okresného súdu č. k. 7 C 209/01-18 z 19. novembra 2001 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 Co 153/02-27 z 30. apríla 2002 nadobudol v dôsledku oneskoreného podania odvolania sťažovateľom právoplatnosť 28. januára 2002.

Ústavný súd na Krajskom riaditeľstve Policajného zboru v Bratislave zistil, že sťažnosťou napadnutý personálny rozkaz riaditeľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave č. 453 z 27. decembra 2000 nadobudol právoplatnosť dňom jeho vydania a aj súčasného doručenia, lebo sťažovateľ nepodal proti nemu odvolanie, hoci bol o tejto možnosti riadne poučený.

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy (sťažnosti) vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov. Podľa odseku 3 citovaného ustanovenia sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Neprípustné návrhy (sťažnosti), ako aj návrhy podané oneskorene sú dôvodom na odmietnutie sťažnosti (§ 25 ods. 2 citovaného zákona).

Pokiaľ ide o personálny rozkaz riaditeľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave č. 453 z 27. decembra 2000 ústavný súd konštatuje, že sťažnosť bola podaná zjavne po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej zákonom pre tento druh konania pred ústavným súdom a bolo potrebné ju odmietnuť ako oneskorene podanú.

Naviac, ústavný súd poznamenáva, že v danom prípade sú dôvody na odmietnutie sťažnosti aj pre jej neprípustnosť vzhľadom na to, že v zmysle citovaného ustanovenia § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažovateľ nepodal proti namietanému personálnemu rozkazu odvolanie, hoci o možnosti jeho podania bol v predmetnom rozhodnutí riadne poučený.

Pokiaľ ide o rozsudok okresného súdu č. k. 7 C 209/01-18 z 19. novembra 2001, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ nevyčerpal všetky opravné prostriedky, pretože ako to vyplynulo z rozhodnutia krajského súdu č. k. 6 Co 153/02-27 odvolanie proti rozhodnutiu

okresného súdu bolo odmietnuté podľa § 218 ods. 1 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku z dôvodu zmeškania lehoty na podanie odvolania. Z tohto dôvodu bolo potrebné odmietnuť sťažnosť v tejto časti pre jej neprípustnosť.

Z vyššie uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. októbra 2002